

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Abydos s.r.o.**, IČ 25206958, se sídlem Hazlov 247, 351 32 Hazlov, *zastoupeného Mgr. Robertem Šupem, advokátem, se sídlem Mariánské Lázně, Klíčová 199/2*, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, čj. 4440/1.30/15-4,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 30. 9. 2015, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) poštou dne 1. 10. 2015, a doplněnou podáním ze dne 29. 10. 2015, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, čj. 4440/1.30/15-4 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*OIP*“) ze dne 20. 5. 2015, čj. 3090/6.30/15-7 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že se žalobce dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o inspekci práce*“), tím,

že nesplnil povinnost při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení, neboť při kontrole dne 2. 12. 2014 na pracovišti v Hazlově č.p. 247 bylo zjištěno, že dne 24. 11. 2014 kolem 13 hodiny zaměstnanec F.D., který nevlastní oprávnění k obsluze manipulačního zařízení, neoprávněně použil vysokozdvizný motorový vozík STILL RX 70-20, vyr. č. 517313D00112, rok výroby 2013 (dále jen „VZV“). VZV byl v době nehodové události zaparkovaný v pracovní hale B1 a nebyl zabezpečen proti neoprávněnému spuštění a použití nepovolaným zaměstnancem, neboť klíče byly ponechány ve spínací skříňce VZV. Toto jednání je v rozporu s požadavkem bodu 6 písm. a) přílohy 3. k nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí (dále též jen „nařízení vlády č. 378/2001 Sb.“). Při neoprávněném použití manipulačního zařízení utrpěl zaměstnanec Lukáš Chlebek pracovní úraz.

Žalobce nesplnil povinnost dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), a dle § 3 odst. 1 písm. a) a § 3 odst. 5 písm. c) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. (výrok I.).

Za to byla žalobci uložena pokuta v souladu s § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce ve výši 40 000,-Kč (výrok II.) a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000,-Kč (výrok III.).

K odvolání žalobce bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“), změněn výrok o uložené sankci tak, že žalobci byla dle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč (výrok I.); dle § 90 odst. 5 správního řádu bylo prvoinstanční rozhodnutí ve zbytku potvrzeno (výrok II.)

Správní řízení je upraveno správním řádem.

Zákon o inspekci práce mimo jiné upravuje zřízení a postavení orgánů inspekce práce jako kontrolních orgánů na úseku ochrany pracovních vztahů, pracovních podmínek, práva a povinnosti při kontrole a sankce za porušení stanovených povinností.

Zákon č. 309/2006 Sb. upravuje v návaznosti na zákoník práce další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy podle § 3 zákoníku práce.

Nařízení vlády č. 378/2001 Sb. se v souladu s právem Evropských společenství vztahuje na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí, pokud požadavky na bezpečnost provozu a používání zařízení nestanoví zvláštní právní předpis jinak.

[III] Žaloba

Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojí z následujících důvodů. Žalobce namítá, že žalovaný dovedl, že žalobce spáchal správní delikt tím, že nesplnil povinnost, kterou mu ukládá § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb., § 3 odst. 1 písm. a), odst. 5 písm. c) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., a uvedenou v bodu 6 písm. a) přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 378/2001 Sb.

Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb. ukládá zaměstnavateli povinnost organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci nebyli ohroženi dopravou na pracovištích.

Žalobce jako zaměstnavatel organizoval práci a stanovil pracovní postupy v souladu s tímto ustanovením, jak je podrobně rozvedeno níže. Žalobce všechny své zaměstnance řádně školí, vyžaduje od nich plnění pracovněprávních povinností a postupů v souladu s vnitropodnikovými a jinými předpisy. Tuto skutečnost nakonec potvrdil i OIP v rozhodnutí ze dne 20. 5. 2015. Zaměstnavatel musí svou právní povinnost splnit tak, že vytvoří takové mechanismy, které minimalizují vznik škody či úrazu.

Pokud zaměstnanec D. i přes výslovný zákaz žalobce řídil vysokozdvizný vozík, nemohlo se vůbec jednat o plnění pracovních úkolů ani o jednání v přímé souvislosti s jejich plněním ve smyslu § 25 odst. 1, 2, 3 zákona č. 108/1994 Sb. Potom za takové jednání nemůže být zaměstnavatel deliktně odpovědný.

Je zřejmé, že u zaměstnance D. se jednalo o excus, neboť podle pracovní náplně nemá vůbec provádět přesun materiálu, ani to nepatří k jeho obvyklým činnostem. Zaměstnanec Dulovec vykonává pracovní činnost kontrolora litiny. Dne 13. 3. 2013 byl tento zaměstnanec seznámen s náplní práce, což potvrdil svým podpisem. V náplni práce je obsažen výslovný příkaz neprovádět přesun materiálu, pokyn dodržovat bezpečnostní předpisy a aktivně předcházet úrazu. Tento zaměstnanec byl pravidelně školen v oblasti bezpečnosti práce.

Zaměstnanec F.D. však hrubým způsobem porušil své povinnosti, když svévolně a v rozporu s pokyny a vyžadovanými postupy zaměstnavatele řídil vysokozdvizný vozík. Jednalo se o excus zaměstnance, který zaměstnavatel nemůže nijak ovlivnit. Uspořádání lidského konání a mezilidských (tím i pracovních) vztahů je založeno na jistém stupni důvěry v poctivost a odpovědnost druhé strany. Není možno vyžadovat od zaměstnavatele, aby po celou pracovní dobu sledoval své zaměstnance, zda dodržují pracovní postupy a povinnosti, se kterými byli prokazatelně seznámeni v rámci pravidelných školení bezpečnosti práce apod. Sledování pracovišť prostřednictvím kamer je omezeno zákonem na ochranu osobních údajů. Dle stávající právní praxe Úřadu na ochranu osobních údajů je stále sledování pracoviště považováno za mobbing, tj. šikanu zaměstnance, a tudíž zakázáno. Stejně by bylo posuzováno i soustavné sledování prostřednictvím jiné osoby či samotným zaměstnavatelem.

Rovněž jednání zaměstnance J.Š., pravidelně školeného řidiče vysokozdvizného vozíku, který naposledy vozík obsluhoval, ale svévolně nezamezil nepovolaným osobám

užívat či přistupovat k vysokozdviznému vozíku tím, že klíč ponechal ve spínací skříňce a neuložil jej do skříňky v souladu s vytvořenými pravidly, nelze přičítat žalobci jako delikt ní jednání.

Žalobce svou povinnost organizovat práci a vytvořit podmínky splnil zejména tím, že

1. vydal potřebné směrnice upravující užívání strojů a zařízení
2. všichni jeho zaměstnanci absolvují pravidelná školení, v rámci kterých se seznamují i se svými pracovními povinnostmi, rovněž s povinnostmi týkajícími se bezpečnosti a ochrany zdraví a rovněž se směrnicemi upravujícími užívání strojů a zařízení,
3. vyžaduje soustavné plnění povinností vyplývajících ze shora uvedeného.

Tyto skutečnosti doložil směrnicí X/2012 - Systém řízení a prevence rizik, která ve vztahu k tomuto případu v pasáži rizik spjatých s VZV stanoví, že řidič je povinen zamezit zneužití VZV nepovolnou osobou. A dále tím, že všichni zaměstnanci absolvují v zákonem stanovených obdobích školení, v rámci nichž byli seznámeni se směrnicemi I. - XV/2012, což potvrzuje prezenční listina ze školení konaného dne 8. 1. 2014 podepsaná všemi účastníky úrazového děje. Obsah školení vyplývá z osnovy č. 1 Periodického školení zaměstnanců o BOZP pro všechny zaměstnance.

K tomu lze doplnit, že výdej a vracení klíčů žalobce písemně eviduje a v rámci kontroly to také doložil.

Svědčí to o tom, že celý proces má systémově nastaven tak, aby v maximální míře zabránil podobné události, která se stala, ale po zaměstnavateli není možné spravedlivě požadovat, aby absolutně zamezil takovému činu. Exces zaměstnanců nebo hrubé porušení pracovních povinností ze strany zaměstnance nelze považovat za delikt ní jednání (za správní delikt) zaměstnavatele ve vytýkaném smyslu.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je pro posouzení, zda byly naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu dle § 30 zákona o inspekci práce nutné zkoumat především, do jaké míry byla naplněna objektivní stránka správního deliktu - jednání jako projev vůle ve vnějším světě, kterým došlo k porušení povinností, tudíž zda subjekt „zajistil“ či opačně „nezajistil“ přijetí opatření potřebných k prevenci rizik, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního předpisu.

Nařízení vlády č. 378/2001 Sb. určuje v ustanovení § 3 odst. 1 písm. a), že minimálními požadavky na bezpečný provoz a používání zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením je používání zařízení k účelům a za podmínek, pro které je určeno, v souladu s provozní dokumentací; zaměstnavatel může stanovit další požadavky na bezpečnost místním provozním bezpečnostním předpisem, a to minimálně v rozsahu daném normovou hodnotou. V ustanovení § 3 odst. 5 písm. c) téhož nařízení se uvádí, že další požadavky na bezpečný provoz a používání pojízdných zařízení jsou uvedeny v příloze č. 3 k tomuto nařízení. Bod 6 písm. a) přílohy č. 3 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. stanoví, požadavky na pojízdné zařízení, které může ohrožovat zaměstnance v jeho blízkosti, tak, že musí být zabezpečeno před spouštěním nepovolnými zaměstnanci.

Podle § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce platí, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Rovněž podle § 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí, že subjekt za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

Žalobce jako zaměstnavatel - provozovatel namítá, že splnil právní povinnosti při zajištění řádného užívání a stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákoně o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády a vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Nemůže být deliktně odpovědný za veškerá protiprávní jednání zaměstnanců.

Z uvedeného důvodu žalobce za správní delikt uvedený ve výrokové větě napadených rozhodnutí neodpovídá.

Rovněž jednání zaměstnance J.Š. pravidelně školeného řidiče vysokozdvizného vozíku, který naposledy vozík obsluhoval, ale svévolně nezamezil nepovolaným osobám užívat či přistupovat k vysokozdviznému vozíku tím, že klíč ponechal ve spínací skříňce a neuložil jej do skříňky v souladu s vytvořenými pravidly, nelze přičítat žalobci jako deliktní jednání. Zaměstnanec F.D. tak hrubým způsobem porušil své povinnosti.

Žalobce podáním ze dne 29. 10. 2015, doručeným soudu téhož dne, doplnil argumentaci své žaloby. K věci doplnil, že v důsledku nabytí právní moci napadeného rozhodnutí byl žalobce ještě dále sankcionován.

Z evidence a databáze úřadu práce byla v důsledku uložení pokuty stažena nahlášená volná pracovní místa ve smyslu § 38 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. V důsledku toho nemůže žalobce přijímat žádné zahraniční zaměstnance, bez nichž nemůže vyrábět. Na Karlovarsku není v podstatě žádná nezaměstnanost a o volná pracovní místa u žalobce není z řad českých občanů zájem. Nezařadí-li úřad práce volné pracovní posty do agendy volných pracovních míst, není toto volné pracovní místo nikde zveřejňováno, ale ani evidováno. Na úřadu práce nyní běží vše přes portál, každé ohlášené volné pracovní místo dostane unikátní číslo, přes které se s ním následně v propojených agendách nakládá – EURES, Zaměstnanecké karty atd. Bez přidělení tohoto čísla neexistuje možnost propojit cizince s volným pracovním místem tak, aby si mohl podat žádost o pracovní povolení, zelenou či modrou kartu (unikátní číslo pracovní pozice, které musí žadatel o pracovní povolení do žádosti uvést). Žalobce dnes bez zahraničních pracovníků nemůže vyrábět, na Karlovarsku v podstatě žádná nezaměstnanost není.

Ačkoliv byl pracovní úraz způsoben hrubým porušením pracovních povinností zaměstnance, který byl trestně odsouzen a jednal v excesu, nakonec je trestán žalobce, kterému hrozí omezení výroby. Toto by mělo být zohledněno nejen v rozhodování o vině, ale i o výši pokuty.

Žalobce dále musel uhradit 9 924,- Kč Kooperativa pojišťovně a.s. představující 20% regresní postih dle § 10 odst. 2 vyhlášky č. 125/1993 Sb., neboť škoda, kterou pojišťovna plnila z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, byla způsobena zaviněným porušením pracovních povinností v pracovně právních vztazích. Ačkoliv byl pracovní úraz způsoben hrubým porušením pracovních povinností zaměstnance, který byl trestně odsouzen, nakonec je finančně trestán žalobce. Toto by rovněž mělo být zohledněno v rozhodování o vině, ale i o výši pokuty.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 11. 2015 k žalobě nejprve popsal průběh správního řízení, kdy po vyhodnocení výsledků kontroly provedené u žalobce OIP zahájil se žalobcem správní řízení, a to dle § 150 odst. 1 správního řádu oznámením (doručením) příkazu ze dne 11. 3. 2015, čj. 3090/6.30/15-3. Dle příkazu se žalobce dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, za což mu byla dle § 30 odst. 2 písm. c) téhož zákona uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč.

Na základě žalobcova odporu byl příkaz zrušen a ve správním řízení bylo pokračováno. Po provedeném správním řízení vydal OIP rozhodnutí ze dne 20. 5. 2015 č.j. 3090/6.30/15-7, kterým byla žalobci za téže správní delikt uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit na nákladech správního řízení částku ve výši 1.000,- Kč.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že změnil výši uložené pokuty, když ji moderoval na částku 20.000,- Kč. Ve zbývajícím žalovaným odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

K obsahu žaloby žalovaný uvedl, že námitky uplatněné žalobcem v žalobě se téměř shodují s námitkami, které byly vzneseny v průběhu správního řízení. Žalovaný proto předně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na jednotlivé žalobní námitky reagoval toliko ve stručnosti.

Žalovanému nebyl zřejmý odkaz žalobce na ustanovení „zákona č. 108/1994 Sb.“, když tento právní předpis - nařízení vlády, kterým se provádí zákoník práce a některé další zákony, pozbyl účinnosti v souvislosti s přijetím zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce.

Správní orgány při posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt vycházely z toho, že zaměstnanec F.D. nevlastnil oprávnění k obsluze předmětného manipulačního zařízení. Bylo zjištěno, že pracovní náplní jmenovaného zaměstnance nebyla obsluha VZV. Nutno však zdůraznit, že předmětem správního řízení bylo nezabezpečení VZV dne 24. 11. 2014 kolem 13.00 hod. proti neoprávněnému spuštění a použití nepovolaným zaměstnancem. Správní orgány dospěly k závěru, že této povinnosti žalobce, i přes opatření, ke kterým přistoupil, nedostál. Dle žalovaného přijatá opatření nenaplnila podmínky liberace ve smyslu § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce, jinými slovy žalobce nevynaložil veškeré úsilí, které

bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Přijatá opatření však byla zohledněna při určení výše pokuty jako okolnosti snižující závažnost správního deliktu.

Co se týče doplnění žaloby, žalovaný konstatoval, že důsledky vyplývající pro pachatele správního deliktu z § 38 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, nejsou hlediskem uvedeným v § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce. K výši regresního postihu pojišťovně pak žalovaný konstatoval, že se jedná o vztah mezi žalobcem a pojišťovnou. Nadto výše regresního postihu nebyla žalovanému při vydání žalobou napadeného rozhodnutí známa. Dle žalovaného byla žalobci uložena pokuta v souladu se zákonem a výše uložené pokuty byla řádně odůvodněna. Z těchto důvodů navrhl žalovaný žalobcovu žalobou zamítnout.

[IV] Replika žalobce

Žalobce v replice ze dne 27. 11. 2015 k vyjádření žalovaného konstatoval, že dle jeho mínění správní delikt na úseku bezpečnosti práce spočívající v neplnění povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení nespáchal, ani za něj nemůže být odpovědný.

Žalovaný tvrdí, že předmětem správního řízení bylo nezabezpečení VZV dne 24. 11. 2014 proti neoprávněnému spuštění a použití nepovolovaným zaměstnancem. Takto úzce však žalovaný předmět řízení v řízení dostatečně jasně nevymezil. Naopak žalobci bylo obecně vytýkáno porušení všech rozsáhlých povinností obsažených v § 3 odst. 1 písm. a), § 3 odst. 5 písm. c) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. a v bodu 6 písm. a) přílohy č. 3 k tomuto nařízení, na což žalobce v rámci svých podání reagoval.

Žalobce zopakoval, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno rozumně požadovat, aby porušení povinnosti zajistit vysokozdvizný vozík zabránil.

K námitce žalovaného, že nařízení vlády č. 108/1994 Sb. bylo zrušeno, uvádí žalobce, že byt' se jedná o zrušený předpis, tak jako jediný přesně vymezil, co se rozumí pod pojmem „plnění pracovních úkolů“ a „přímá souvislost s jejich plněním“. Výklad prostřednictvím tohoto předpisu se odrazil v judikatuře a i nadále se jedná o jasné a logické vymezení předmětných pojmů. Proto ani při výkladu nově platných předpisů není možno pojmy „plnění pracovních úkolů“ a „přímá souvislost s jejich plněním“ vykládat jinak.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že se žalobce dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce tím, že nesplnil povinnost při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení, neboť při kontrole dne 2. 12. 2014 na pracovišti v Hazlově č.p. 247 bylo zjištěno, že dne 24. 11. 2014 kolem 13 hodiny zaměstnanec F.D., který nevlastní oprávnění k obsluze manipulačního zařízení, neoprávněně použil vysokozdvizný motorový vozík STILL RX 70-20, výr. č. 517313D00112, rok výroby 2013. VZV byl v době nehodové události zaparkovaný v pracovní hale B1 a nebyl zabezpečen proti neoprávněnému spuštění a použití nepovolaným zaměstnancem, neboť klíče byly ponechány ve spínací skřínce VZV. Toto jednání je v rozporu s požadavkem bodu 6 písm. a) přílohy 3. k nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Při neoprávněném použití manipulačního zařízení utrpěl zaměstnanec L.Ch. pracovní úraz.

Žalobce tak nesplnil povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb., a dle § 3 odst. 1 písm. a) a § 3 odst. 5 písm. c) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. (výrok I.).

Za to byla žalobci uložena pokuta v souladu s § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce ve výši 40 000,- Kč (výrok II.) a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000,- Kč (výrok III.).

Dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí.

Dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 309/2006 Sb. je zaměstnavatel povinen organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci nebyli ohroženi dopravou na pracovištích.

Dle § 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., minimálními požadavky na bezpečný provoz a používání zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením jsou používání zařízení k účelům a za podmínek, pro které je určeno, v souladu s provozní dokumentací; zaměstnavatel může stanovit další požadavky na bezpečnost místním provozním bezpečnostním předpisem, a to minimálně v rozsahu daném normovou hodnotou.

Dle § 3 odst. 5 písm. c) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., další požadavky na bezpečný provoz a používání pojízdných zařízení jsou uvedeny v příloze č. 3 k tomuto nařízení.

Dle bodu 6 písm. a) přílohy 3 k nařízení vlády č. 378/2001 Sb., dalšími požadavky na bezpečný provoz a používání pojízdných zařízení jsou požadavky na pojízdné zařízení,

které může ohrožovat zaměstnance v jeho blízkosti, jsou zabezpečení před spouštěním nepovolnými zaměstnanci.

Žalobci byla uložena sankce dle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce, dle kterého lze za správní delikt podle odstavce 1 písm. r) uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč.

Soud se v rámci přezkumu především zaměřil na otázku, do jaké míry byly splněny podmínky pro konstatování žalobcovy odpovědnosti za předmětný správní delikt, resp. zda zde byly podmínky pro případnou libraci žalobcovy deliktní odpovědnosti (což bylo leitmotivem žaloby). Podle § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce totiž ***právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.***

Mezi stranami nebylo sporu o tom, že na pracovišti žalobce došlo dne 24. 11. 2014 k pracovnímu úrazu žalobcova zaměstnance L.Ch., když jiný zaměstnanec, F.D., který nevlastní oprávnění k obsluze manipulačního zařízení, neoprávněně použil vysokozdvizný motorový vozík.

Rovněž za nesporný je třeba považovat fakt, že žalobce, vědom si zákonných požadavků, vytvořil postupy pro to, aby na úseku bezpečnosti práce k porušování povinností nedocházelo (interní bezpečnostní směrnice, školení atp.).

Soud však, ve shodě se správními orgány obou stupňů, zastává názor, že žalobcova povinnost (coby zaměstnavatele) spočívá nejen v přípravě a zpracování podkladů a dokumentů stran bezpečnosti práce, ale součástí této povinnosti je rovněž vytvoření kontrolních mechanismů sledujících respektování teoretických postupů. A právě tato část žalobcovy povinnosti splněna nebyla.

Pro posouzení věci je lhostejné, jak porušení povinností na úseku bezpečnosti práce, kterého se v onen inkriminovaný den (24. 11. 2014) dopustili dva zaměstnanci, nazveme, zda to byl exces, opomenutí či liknavost. Každopádně ale došlo k zásadnímu porušení takových povinností, jehož důsledkem bylo zranění jiného ze zaměstnanců, které si vyžádalo několikadenní hospitalizaci. A k tomuto následku došlo i přesto, že oni dva pracovníci byli bezpochyby proškoleni o rozsahu a dodržování povinností na úseku bezpečnosti práce. Projevila se tedy ne zcela důsledná žalobcova kontrolní činnost, jejímž cílem mělo být, že to, co bylo v teoretické úrovni napsáno a realizováno (interní směrnice, pokyny, školení), bude také v praxi dodržováno.

Tento závěr soudu má oporu i v obsahu správního spisu. Jeho součástí je předně listina označená jako „Registrace klíčů VZV“ (čl. 20 spisu), podle které manipulovalo dne 24. 11. 2014 s vysokozdvizným vozíkem celkem šest osob. Podle záznamů tam uvedených měl vozík v době od 5.30 hod. do 14.25 hod. používat K.D.L. Ten však v záznamu o poskytnutí informace ze dne 3. 12. 2014, čj. 16254/6.41/14-5 (čl. 43 spisu), uvedl, že klíče od vozíku sice převzal v 5.30 hod., avšak vrátil je přibližně za dvacet minut a do konce směny již vozík nepotřeboval. Rozpory mezi údaji v registraci klíčů a poskytnutými informacemi jsou rovněž

v případě J.Š. Ten podle svých slov [záznam o poskytnutí informace ze dne 3. 12. 2014, čj. 16254/6.41/14-7 (čl. 45 spisu)] přišel dne 24. 11. 2014 do zaměstnání kolem jedenácté hodiny dopolední a vysokozdvizný vozík obsluhoval do 12.30 hod. J.Š. však není v registraci klíčů VZV pro den 24. 11. 2014 vůbec uveden, kterážto informace nabývá na významu právě proto, že to byl J.Š., který měl ponechat klíčky ve spínací skřínce vozíku, který následně použil F.D. J.Š. na dotaz, proč není v evidenci klíčů zapsán, uvedl, že „zřejmě zapomněl“. Další nesrovnalosti jsou v případě zaměstnance P.Z. Ten měl [záznam o poskytnutí informace ze dne 3. 12. 2014, čj. 16254/6.41/14-6, (čl. 44 spisu)] jezdit s VZV dne 24. 11. 2014 od 7.00 hod. do 11.30 hod., avšak ani jeho jméno není v registraci uvedeno. Tyto skutečnosti jsou uvedeny v rozhodnutích správních orgánů.

Právě uvedené jednoznačně dokazuje, že dne 24. 11. 2014 se jednotliví zaměstnanci žalobce nechovali stran povinností na úseku bezpečnosti práce v souladu s tím, jak byli proškoleni a poučeni (byť o teoretické kvalitě žalobcových interních směrnic a pokynů není pochyb). Těžiště problému není primárně v tom, jestli F.D., ač k tomu nebyl oprávněn, řídil vysokozdvizný vozík, ale v tom, že J.Š., který k řízení naopak oprávněn byl a zároveň byl v tomto směru také patřičně proškolen, manipuloval s VZV, avšak nezapsal se do registrační listiny a neučinil záznam o tom, že převzal a odevzdal klíčky od vozíku. Podobné nedostatky byly zjištěny i u dalších osob. Žalobce evidentně neměl vytvořeny kontrolní, příp. organizační mechanismy, aby u svých zaměstnanců takovým pochybením zabránil. Pokud se žalobce dovolává liberace ve smyslu § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce, pak soud právě v absenci efektivních kontrolních a dozorových mechanismů spatřuje překážku pro přijetí závěru, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které by bylo možné požadovat, by bylo zabráněno porušení povinností. Soud proto plně akceptuje závěry správních orgánů obou stupňů a konstatuje, že v daném případě byly naplněny znaky správního deliktu a že zde zároveň nebyl prostor pro postup podle § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce. Rozsah žalobcova podílu na tom, co se stalo, se projevil i ve výši uložené pokuty. Dvacet tisíc korun představuje 1/50 nejvyšší možné sankce. I v tom (byť výše pokuty nebyla předmětem žaloby) je nutno spatřovat zohlednění všech okolností případu, včetně žalobcova aktivního postoje co do tvorby interních bezpečnostních směrnic. Správní orgány důkladně popsaly skutkový stav, hodnotily zjištěné skutečnosti, správně aplikovaly zákonná ustanovení a své závěry přesvědčivě odůvodnily. Není pravdou, že žalobci bylo obecně vytýkáno porušení všech rozsáhlých povinností obsažených v § 3 odst. 1 písm. a), § 3 odst. 5 písm. c) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. a v bodu 6 písm. a) přílohy č. 3 k tomuto nařízení. Správní orgány přesně vymezily, v čem spatřují žalobcovo pochybení, čemuž odpovídá i obsah žaloby, neboť žalobce brojil proti zcela konkrétním výtkám správních orgánů.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná a **podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl.**

[VI] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické

náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 12. dubna 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: M. K.